

Evanjelium z 6. januára 2020
Zjavenie Pána - Rok A - Matúš 2, 1 - 12
Prepis komentára biblistu Fernanda Armelliniho, nerevidovaný autorom

Narodil sa Ježiš v judejskom Betleheme za čias kráľa Herodesa, a hľa, z východu prišli do Jeruzalema mudrci a povedali: "Kde je ten, čo sa narodil, židovský kráľ? Videli sme jeho hviezdu a prišli sme sa mu pokloniť." Keď to počul kráľ Herodes, bol znepokojený a s ním celý Jeruzalem. Zhromaždil všetkých veľkňazov a zákonníkov ľudu a spýtal sa ich, kde sa má narodiť Kristus.

Odpovedali mu: "Do judského Betlehema, lebo tak je napísané u proroka: "A ty, Betlehem, judská zem, nie si naozaj najmenšie z hlavných miest Júdska, lebo z teba vyjde vodca, ktorý bude pastierom môjho ľudu Izraela.

Potom Herodes tajne zavolať mudrcov, dal im povedať presný čas, kedy sa objavila hviezda, a poslal ich do Betlehema so slovami: "Chodte a pozorne sa vypytujte na dieťa, a keď ho nájdete, dajte mi vedieť, aby som sa mu aj ja mohol prísť pokloniť." Keď kráľ počul, odišli. A hľa, hviezda, ktorú videli vychádzať, išla pred nimi, až prišla a zastala nad miestom, kde bolo dieťa. Keď uvideli hviezdu, pocítili veľkú radosť. Vošli do domu, uvideli dieťa s jeho matkou Máriou, poklonili sa mu a uctili ho. Potom otvorili svoje truhlice a priniesli mu dary - zlato, kadidlo a myrhu. Varovaní vo sne, aby sa nevracali k Herodesovi, sa inou cestou vrátili do svojej krajiny.

Dnes je sviatok Zjavenia Pána, prečo teda tento sviatok slávime 6. januára? Vieme, že epifánia pochádza z gréckeho slovesa "*epiphàinein*", ktoré znamená "*zjaviť sa*".
Kto sa prejavil 6. januára?

Zmienka o pôvode tohto sviatku nám pomôže lepšie pochopiť poslanstvo dnešného úryvku evanjelia.

6. januára sa oslavovalo zjavenie, zjavenie svetla - akého svetla? Na Východe sa už v 3. storočí pred n. l. slávil "sviatok zimného slnovratu", sviatok venovaný víťazstvu svetla nad tmou; scéna "*Apolóna*", *boha Slnka na štvorkolke, ktorý víťazí nad temnotou noci*, sa v antike zobrazuje všade. V pozadí som umiestnil metopu z architrávu Aténiného chrámu v Ilii v Tróji z roku 300 pred n. l.

Zimný slnovrat je čas, keď sa na niekoľko dní zdá, že slnko prestane klesať a potom začne opäť vychádzať.

Zdá sa, že slnko zhasína v tme, pokračuje v západe, ale potom začne opäť vychádzať... je to víťazstvo svetla nad tmou.

Dátum zimného slnovratu sa v staroveku vypočítaval veľmi

Pre nás je to približne 21. december, ale v staroveku si človek skutočne uvedomil, že svetlo zvíťazilo nad tmou, a to 6. januára; v skutočnosti sa za vlády Tiberia, teda v Ježišových časoch, slávil slnovrat v Alexandrii a na celom Blízkom východe okolo 6. januára. Hmotné slnečné svetlo, ktoré bolo považované za boha, toto náboženstvo boha Slnka, zaviedli najmä rímski cisári, "*Heliogabalus*" "*Aurelian*".

Práve Aurelián zaviedol "*sviatok Nepokoreného slnka*", ktorý sa slávil v rôznych termínoch, ale vždy medzi 25. decembrom a 6. januárom.

Čo sa stalo, keď prišiel Konštantín? Tento sviatok zostal oslavou zjavenia svetla, víťazstva svetla nad tmou, ale už to nebola oslava víťazstva hmotného slnka nad temnotou noci, bolo to víťazstvo svetla, ktoré prišlo z neba - čo je Kristus

- ktorý osvetlil temnotu našich myslí, našich srdc.

Je to nové svetlo, ktoré prišlo z neba... to je Epifánia, ktorú dnes slávime.

Spomeňme si na nádhernú *Zachariášovu* pieseň:

"Požehnaný Pán, Boh Izraela, lebo nás prišiel navštíviť svojou nesmiernou láskou, z výsosti vychádzajúce slnko, aby osvietilo tých, čo ležia v tme a v tieni smrti, a aby usmernilo naše kroky"... teda svetlo, ktoré vedie naše kroky k pokoji!

Svetlo, prejav svetla, ale o akom svetle hovoríme?

Prejavom bola bezpodmienečná Božia láska, toto svetlo osvetľovalo svet.

Ľudia si vždy predstavovali rozmarných bohov, cítili sa bezmocní pred týmito nepredvídateľnými božstvami a snažili sa ich upokojiť, udobriť darmi, obetami, dokonca zachádzali tak ďaleko, že prinášali ľudské obete, niektorí dokonca obetovali týmto božstvám svoje deti.

Potom ich považovali za žiarlivých, pretože si zachovali nesmrteľnosť a odsúdili ľudí na smrť.

Nežnosť lásky týchto bohov k človeku bola neznáma.

V Izraeli sa postupne objavoval Boh, ktorý je láska, a toto zjavenie Izraelu bolo prípravou na to, aby mohol prijať svetlo, ktoré zjavovalo bezpodmienečnú Božiu lásku k človeku a ktoré malo prísť na svet s Kristom.

S Kristom začalo svietiť nové svetlo, svetlo, ktoré definitívne osvetľuje temnoty sveta... a teraz sa pýtame, kto videl toto svetlo svietiť?

Kto sa nechá viesť a zapájať nebeským svetlom?

Na druhej strane, koho toto svetlo vyrušilo a chcel ho dokonca zhasnúť, keď vychádzalo?

Práve na tieto otázky odpovedá Matúšovo evanjelium, ktorý chce od samého začiatku svojho evanjelia viesť svojich čitateľov k tomu, aby toto svetlo objavili a predovšetkým aby sa ho pridržali, aby ho prijali.

Počúvajte jeho rozprávanie, pričom majme na pamäti, že nemáme do činenia s kronikárskou stránkou, ale so skladbou evanjelistu.

Pokúsime sa zdôrazniť obrazy, ktoré používa, a odkazy na Starý zákon, aby sme mohli pochopiť posolstvo, ktoré nám chce odovzdať:

Narodil sa Ježiš v judejskom Betleheme za čias kráľa Herodesa, a hľa, z východu prišli do Jeruzalema mudrci a povedali: "Kde je ten, čo sa narodil, židovský kráľ? Videli sme jeho hviezdu a prišli sme sa mu pokloniť." Keď to počul kráľ Herodes, bol znepokojený a s ním celý Jeruzalem. Zhromaždil všetkých veľkňazov a zákonníkov ľudu a spýtal sa ich, kde sa má narodiť Kristus.

Odpovedali mu: "Do judského Betlehema, lebo tak je napísané u proroka: "A ty, Betlehem, judská zem, nie si naozaj najmenšie z hlavných miest Júdu, lebo z teba vyjde vodca, ktorý bude pastierom môjho ľudu Izraela.

Potom Herodes tajne zavolať mudrcov, dal im povedať presný čas, kedy sa objavila hviezda, a poslal ich do Betlehema so slovami: "Chodte a pozorne sa vypytujte na dieťa, a keď ho nájdete, dajte mi vedieť, aby som sa mu aj ja mohol prísť pokloniť.

Príbeh sa začína záhadnými postavami, "*mágmi*", ktorí prišli z Východu hľadať svetlo, ktoré videli žiariť vo hviezde, a identifikovali ho ako narodenie nového kráľa. Kresťanská tradícia si zamilovala týchto tajomných mudrcov, ktorí prišli z Východu; v rímskych katakombách sú zobrazovaní vedľa Ježiša dve storočia pred pastiermi, ktorí sa objavujú až vo 4. storočí.

Okolo týchto mágov vzniklo množstvo legiend.

Prvou z legiend bolo ich povýšenie na kráľovskú dôstojnosť, ku ktorému Matúš nabáda narážkou na 72. žalm:

"*Králi zo Sáby a Séby prinesú dary, všetci králi mu vzdajú hold.*" Okamžite sa teda predpokladalo, že tí, ktorí prinášali dary a vzdávali hold narodenému Ježišovi, boli králi, ale králi, o ktorých sa hovorí v 72. žalme. Druhým krokom bolo určenie počtu týchto mudrcov; ich počet sa pohyboval od 2 do 12, ale potom sa ustálil na čísle 3, pretože narodenému Ježišovi priniesli tri dary. Tretím krokom je pomenovanie týchto mágov: Melchior, Gašpar a Baltazár.

Ako sa skončil ich príbeh?

Tradícia milovala mudrcov natoľko, že ich až do konca života sprevádzali legendy; hovorí sa, že pre vieru v tohto nového kráľa, pre ktorého sa vzdali svojho príklonu k svetským kráľovstvám a nasledovali kráľa, ktorého stretli, prešli neskôr mnohými peripetiami života.

Po 60 rokoch sa opäť stretli na slávení Vianoc v *Sebaste v Arménsku*, slávili svätú omšu a potom jeden po druhom zomreli: Melchior mal 1. januára 116 rokov, Baltazár 6. januára 112 rokov, Gašpar 11. januára bol najmladší, mal 109 rokov.

Títo mágovia cestovali viac, keď boli mŕtvi, ako keď boli živí, ich relikvie, dokonca aj v minulom storočí, v 20. storočí, stále cestovali, vieme.

ktoré boli tiež v Miláne a potom ich Barbarossa previezol do Kolína nad Rýnom. Po uzavretí témy týchto legiend okolo Mudrcov, ale je dôležité mať na pamäti, ako veľmi si kresťanská zbožnosť tieto postavy obľúbila, sa čoskoro dozvieme prečo.

Evanjelista Matúš ich nazýva "čarodejníkmi", my sme si vytvorili termín "*mágovia*", aby sme zmiernili odkaz na mágiu, ktorá sa dnes, ba ani v minulosti, v Izraeli a vo svete netešila dobrej povesti. V Ríme boli mágovia väčšinou považovaní za šarlatánov, spomíname si na *Tacita*, ktorý spomína medzi absurdnosťami, ktoré boli v Ríme v móde, predpovede astrológov, rituály praktizované mágmi a čítanie snov; Suetonius, keď hovorí o Tiberiovi, hovorí, že v roku 19 n. l. vykázal z Ríma všetkých mágov, teda práve v čase Ježiša.

Ako to, že Matthew stavia na javisko *kúzelníkov*? Mohol hovoriť o múdrych mužoch, mudrcoch, astronómoch... nie!

Nazýva ich *kúzelníkmi*, prečo?

Dôvodom je narážka na starozákonné proroctvo, ktoré vyslovil mág z Východu, zvaný *Balám*.

Chutný príbeh tohto čarodejníka je opísaný v "*Knihe čísel*", môžete si ho prečítať od 22. do 24. kapitoly.

Tohto *Baláma* zavolať *moábsky kráľ Balák*, ktorý videl, že Izraeliti prechádzajú jeho krajinou a spôsobujú problémy, a tak s nimi chcel bojovať, ale títo Izraeliti boli silní a vtedy sa tešili povesti, že majú na svojej strane neporaziteľného Boha, ktorý porazil aj Egypťanov.

Čo robí *Balák*?

Zavolať čarodejníka *Baláma*, aby zaklial Izraelitov. Čo sa však stane?

Tento čarodejník, ktorého vzali na horu, namiesto toho, aby Izraelu zlorečil, ho požehnal; potom ho *Balák* vzal na inú horu, ale on naďalej žehnal Izraelu.

Balák hovorí: "Platím ti, aby si zlorečil, a ty ho požehnáš!"

Zaujímá nás štvrtá veštbá tohto východného mága, hovorí:

"Orákulum *Baláma*, syna *Beorovho*, orákulum muža s prenikavým okom, - vidíš, ako mágovia pred vyslovením svojho orákula vytvárajú tajomnú atmosféru - orákulum toho, kto počuje Božie slová a pozná vedu Najvyššieho, toho, kto vidí videnie Všemohúceho a padne a závoj jeho očí sa odstráni, - takže vidí dobre - vidím ho, ale nie teraz; kontemplujem ho, ale nie zblízka. Z *Jakuba* vychádza hviezda a z *Izraela* vychádza žezlo, teda výnimočné kráľovstvo. "

Autor sa odvoláva na hviezdu, ktorá mala vyjsť v Dávidovej dynastii, touto hviezdou mal byť kráľ *Joziáš*, na ktorého sa malo vzťahovať toto proroctvo. Podobný obraz používame aj v súvislosti so svetom zábavy, športu, hudby... hovoríme: vyšla nová hviezda! Nový, ktorý zatieni všetky predchádzajúce.

Matúš predstavil východných mágov, ktorí videli vychádzať hviezdu, lebo je to hviezda, ktorú ohlásil Balám, mysleli si, že je to *kráľ Joziáš*, na ktorého sa vzťahovalo *Balámovo* proroctvo... Matúš nám hovorí, že nie! Hviezda, ktorá sa zrodila v Dávidovej dynastii, tá, ktorá mala založiť nekonečné kráľovstvo, je Kristus, je Ježiš.

Táto hviezda nemá nič spoločné s Halleyho kométou ani so spojením Jupitera a Saturna, Matúš nám chce povedať, že niekto v Ježišovi okamžite spoznal hviezdu, ktorú ohlásil *Balám*. Samozrejme, nesmieme zahodiť hviezdu jasličiek, ale musíme aj deťom, deťom a vnúčatám vysvetliť, že to nie je Halleyova kométa, ale Ježišova hviezda, on je svetlo, ktoré vedie každého človeka, on je hviezda, ktorú treba nasledovať, nie tá iluzórna, ktorú majú úspešní ľudia tohto sveta, to je to svetlo, vďaka ktorému vidíme to, čo je naozaj dôležité, autentické hodnoty života. Ak nasledujeme iné hviezdy, pamätajme, že sú to padajúce hviezdy, ktoré nás v živote privedú k neúspechu.

Ježišov príchod na svet je v Novom zákone od začiatku predstavený ako príchod svetla... je to Epifánia, zjavenie svetla z neba.

Už keď pastierom oznámili Ježišovo narodenie, *Pánova sláva ich zahalila svetlom, zmocnil sa ich veľký strach, bolo to svetlo, aké nikdy nevideli;* potom Simeon: *Moje oči videli tvoju spásu, Bože, pripravenú tebou pred všetkými národmi, svetlo na osvietenie národov;*

Aj v Jánovom evanjeliu sa v prológu na samom začiatku hovorí o Krstiteľovi: *"prišiel vydať svedectvo o svetle"* nebol svetlom, ale musel svedčiť o svetle, o pravom svetle, ktoré prišlo na svet, o svetle, ktoré osvieti každého človeka;

V tretej kapitole evanjelista Ján hovorí: *"Svetlo prišlo na svet, ale ľudia dali prednosť tme pred svetlom"*... radšej konali v tme, pretože svetlo jasne ukazuje, či blúdiš, či miluješ zlé veci; potom v 8. kapitole, keď sa Ježiš predstavuje ako svetlo: *"Ja som svetlo sveta...* kto ma nasleduje, nechodí vo tme, ale vo svetle života.

Svetlo sveta prišlo, prejavilo sa, došlo k zjaveniu tohto svetla. Existujú dva postoje k tomuto svetlu, ktoré začína svietiť, a sú nám predstavené v Matúšovom evanjeliu, v úryvku, ktorý dnes komentujeme, v dvoch skupinách ľudí, ktorí stoja pred týmto zjavením nebeského svetla.

Čo charakterizuje prvú skupinu, mágov, v ich vzťahu k svetlu? Predovšetkým sú to tí, ktorí sa pozerajú hore, ktorí vidia túto hviezdu, ktorí sa neuspokoja s pohľadom na zem, pretože zo zeme pochádza

potrebný pre biologický život, ktorý je dôležitý, ale je to život, ktorý sa končí, a človek túži po živote, ktorý sa nekončí, je to život, ktorý môže prísť len zhora. Toto je svetlo, ktoré zažiarilo v Ježišovi z Nazareta! Pozerať sa hore je vlastné človeku, ktorý si kladie otázky o zmysle svojej existencie a svojho osudu; ľudia nemali svetlo, to prišlo až s Kristom, skôr ako sa filozofi pokúšali nájsť odpoveď na tieto znepokojujúce otázky... nemali svetlo, Boh nám ho dal priamo s týmto svetlom, ktoré k nám prišlo v Kristovi.

Prvou vlastnosťou tých, ktorí sa držia tohto svetla, je pozeráť sa hore, nechať sa vyvolať vnútorným nepokojom.

Potom zazreli svetlo, ktoré mohlo dať ich životu zmysel, a vydali sa na cestu. Pohanské kráľovstvo, ku ktorému patrili, náboženstvo, ktoré vyznávali, ich neuspokojovalo, hľadali nové kráľovstvo, chceli patriť ku kráľovstvu, ktoré zostáva, kým všetky kráľovstvá tohto sveta upadajú.

Teraz už chápeme, prečo sú nám kúzelníci takí sympatickí... pretože sú ako my! Predstavujú nás pri hľadaní hviezdy, ktorá skutočne vedie náš život, naše kroky, a vidíte, ako tradícia tieto postavy šikovne identifikovala.

Melchior, stavec s bielymi vlasmi, s dlhou bradou, ten, ktorý ponúka zlato, predstavuje tých, ktorí sa pozerajú hore, možno ako starci v ich príbehu; Baltazar, ten s tmavou pleťou, zrelý muž, ten, ktorý ponúka myrhu; Gašpar, mladý muž bez brady, s ružovou pleťou, ten, ktorý ponúka kadidlo.

Zastúpené sú všetky rasy a všetky vekové kategórie. My sme tými čarodejníkmi, a preto nás Matúš vyzýva, aby sme boli ako oni, ľudia, ktorí sa pozerajú hore a nechávajú sa obklopiť svetlom z neba, ktorým je Kristus.

Teraz na scénu vstupuje druhá skupina, ktorej sa toto svetlo vôbec nepáči... kráľ Herodes, ktorý zostáva rozrušený a s ním celý Jeruzalem.

Sú to tí, ktorí sú dosadení na svoje pozície politickej alebo náboženskej moci, sú to králi tohto sveta, vládcovia a tí, ktorí do svojho stavu moci, nadvlády zapojili aj Boha ako ochrancu; sú dosadení, nehýbu sa, je to s nimi v poriadku! Otrockosť v Rímskej ríši... to je v poriadku;

Existujú nešťastníci... to je v poriadku;

Keďže sme zdraví, sme silní, naša vláda musí pokračovať!

Nechcú zmenu, necítia obavy, pretože ich umlčali, sú závislí od toho, aby mali a mali moc.

Sloveso použité evanjelistom Matúšom je "parazituje", toto rozbúrenie znamená rozbúrenie mora, prudkých vôd.

Toto sloveso používa aj historik Jozefus, keď hovorí o hrôze faraóna a všetkých Egypťanov, keď sa dozvedeli o Mojžišovom narodení.

Príchod osloboditeľa, toho, ktorý chce zmeniť svet, uvrhne všetkých faraónov do paniky; Herodes už zabil tucet svojich príbuzných zo strachu, že by mohli ohroziť jeho trón, takže je normálne, že je vystrašený, pretože je nelegitímny kráľ, ale prekvapuje ho, že celý Jeruzalem sa zmieta spolu s ním. Ako je to, že celý Jeruzalem sa chveje pri oznámení, že

nové kráľovstvo?

Matúš totiž predstavuje Jeruzalem ako mesto zahalené tmou... ak zostanete v Jeruzaleme, neuvidíte toto svetlo svietiť.

Jeruzalem naznačuje starý svet, starý spôsob chápania Boha, vzťah k nemu a chrámové náboženstvo, ktoré bolo obchodom s Bohom, niečo ste mu ponúkli a on sa stal dobrotivým... nie! To je temnota na tvári Boha!

Teraz sa táto temnota rozplynie vo svetle, ktoré prichádza s Kristom... a Jeruzalem sa chveje, pretože je zatienený a znepokojený týmto svetlom. Keď Ježiš vstúpi do chrámu, budú znepokojení svetlom, ktoré prinesie do Božej tváre, a potom novým náboženstvom, novým vzťahom človeka k Bohu.

Herodes zostáva znepokojený, pretože Ježiš prišiel so svojím svetlom, aby zvrátil kráľovstvá tohto sveta; kráľovstvo, ktoré prináša, nie je kráľovstvom vládcov, ale služobníkov, veľký už nebude ten, kto sedí na tróne, ale ten, kto umýva nohy svojmu bratovi.

Pre Herodesa a zákonníkov, ktorých zhromaždil, by to bola chvíľa, životná šanca; Herodes by sa mohol zrieknuť svojej minulosti plnej intríg, krutosti a vražd.

Práve v roku 7 pred Kristom, keď sa narodil Ježiš, zabil dvoch svojich synov: *Alexandra* a *Aristobula*, mohol skoncovať s neporiadnym životom a privítať aj nové svetlo... nie!

Zjavenie, zjavenie nového kráľa neprijal a o tri roky neskôr zomrel v Jerichu. Vidíme tiež spojenectvo politickej moci s náboženskou mocou, tí, ktorí sú vo sfére moci, vždy žijú v lži, pracujú v utajení, boja sa svetla a tým, ktorí sú pri moci, či už politickej alebo náboženskej, treba vždy nedôverovať.

V tomto bode jasne vidíme, že máme do činenia s teológiou, nie so správou, keď Herodes hovorí: "*Chod' do Betlehema, potom sa vráť a oznám mi, či si ho našiel.*"

Nedá sa to zakríknúť, Herodes nebol taký naivný, aby nevedel, ako vyriešiť problém, komu sa to dieťa narodilo.

Teraz si vypočujme, ako sa skončí hľadanie hviezdy, ktorou je Kristus:

Keď kráľ počul, odišli. A hľa, hviezda, ktorú videli vychádzať, išla pred nimi, až prišla a zastala nad miestom, kde bolo dieťa. Keď uvideli hviezdu, pocítili veľkú radosť. Vošli do domu, uvideli dieťa s jeho matkou Máriou, poklonili sa mu a uctili ho. Potom otvorili svoje truhlice a priniesli mu dary - zlato, kadidlo a myrhu. Varovaní vo sne, aby sa nevracali k Herodesovi, sa inou cestou vrátili do svojej krajiny.

V Jeruzaleme nevidia hviezdu.

V hlavnom meste, kde vládne temnota, ktorá poukazuje na moc kráľovstiev tohto sveta, na náboženstvo vymyslené ľuďmi, tu svetlo nesvieti, až keď opustia Jeruzalem, uvidia opäť svetlo tejto hviezdy, ktorou je Kristus.

Je to výzva, aby sme sa dostali von z dediny, ktorá naznačuje tradičný spôsob

ospravedlniť všetko, čo sa deje, bežný spôsob myslenia, spôsob uvažovania, spôsob hodnotenia každého.

Je to oblasť logiky sveta, ktorá učí, že úspešný človek je ten, kto hromadí statky, kto dosahuje moc, kto si užíva života.

Človek musí opustiť túto dedinu, aby mohol rozjímať o hviezdach, inak sa jeho myseľ a srdce otupia.

Jeruzalem predstavuje náboženské kráľovstvo, ktoré nevytvára vzťah slobodnej lásky s Bohom, obchodný vzťah, ako to bolo v jeruzalemskom chráme; človek musí toto mesto opustiť, inak nikdy neuvidí svetlo hviezd, ktorou je Kristus.

Jedným zo znakov, že svetlo nesvieti, je smútok; len čo opustili Jeruzalem, opäť uvideli svetlo a *zmocnila sa ich veľká, nesmierna radosť*.

V Matúšovom evanjeliu sa po prvýkrát objavuje výraz *harà* 'radosť' a *harà megale esphodra* 'veľká, nesmierna radosť'.

Cesta k svetlu je tá, ktorá ťa vedie k radosti, pretože len prijatie Kristovej ponuky pre teba ako človeka je tou, ktorá zodpovedá tvojej identite, vďaka ktorej konečne nájdeš pokoj, harmóniu so sebou samým.

Cesta k tomuto svetlu nie je ľahká, sú chvíle - a berme ich do úvahy - keď sa toto svetlo vytráca, ponárame sa do tmy, do hmly tohto sveta.

Čo robiť v týchto ťažkých časoch?

Sú to chvíle, ktoré predstavujú našu cestu, sú to aj chvíle strachu, pochybností, neistoty, keď sa dokonca rozplynú nádeje; je to ako keď šoférujete auto, je chvíľa hmly a vy nezmeníte smer, pretože ste videli, že cesta vedie týmto smerom.

Mágovia neopustili smer svojho života a pokračovali v hľadaní tohto svetla.

Keď konečne nájdú Krista, čo urobia? Predstavujú svoje dary. Kde Matúš našiel toto zlato, kadidlo a myrhu?

Keď zostavoval svoje rozprávanie, vychádzal z posolstva darov, ktoré mu darovali tí, čo videli hviezdu, z *Knihy proroka Izaiáša, 60. kapitoly*, prorok hovorí v Jeruzaleme:

"Obleč sa do svetla, lebo tvoje svetlo prichádza. Tma pokrýva zem, hustá hmla zahaluje národy, ale na teba svieti Pán - čo sa stane, keď zažiarí toto nové svetlo? - národy budú kráčať k tvojmu svetlu, králi k jasú úsvitu tohto nového svetla; vtrhne k tebe zástup tiav, dromedárov z Madianu a Efy, všetci prídu zo Sábý a prinesú zlato a kadidlo a budú hlásať Pánovu slávu"

Teraz tiež chápeme, že podľa našej tradície títo mudrci prišli na ťavách a dromedároch.

Naši bratia vo viere čítali Písmo, a preto uviedli aj hory, ktoré títo mágovia použili, ale tu sú dary predložené, prorok povedal, že novému kráľovi prinesú zlato, kadidlo a je tam aj prídavok myrhy.

Týmto trom darom dali mnoho výkladov.

Symbolika je biblická, čo predstavuje zlato?

Je to ponuka, ktorá sa vykonáva ako platba dane panovníkovi a čo

tí, ktorí videli svetlo nového kráľa?

Odobzdvávajú mu svoju daň, to znamená, že uznávajú, že je kráľ, a chcú patriť do jeho kráľovstva. Kadidlo je špecifickým prvkom kňazskej služby, len kňazi mohli kadiť.

Títo ľudia, ktorí uvideli svetlo a odobzdali svoju vernosť novému kráľovstvu, sú tiež kňazmi, to znamená, že obetujú Bohu tú bohoslužbu, ktorá sa mu páči, jediné kadidlo, ktoré sa mu páči, kadidlo lásky, služby bratovi.

Kto vstúpi do tejto novej ríše, je zároveň kňazom a vzdáva Bohu úctu, ktorá sa mu páči!

A potom sa myrha, ak otvoríme "*pieseň piesní*", znovu a znovu vracia ako symbol lásky.

Už v prvej kapitole nevesta hovorí: "*môj milý je pre mňa ako vrecko myrhy*", o niečo ďalej je to ženích, ktorý hovorí: "*Prišiel som do svojej záhrady, sestra moja nevesta, zbieram myrhu - to je láska nevesty - môj balzam*".

Tu mágovia, ktorí predstavujú všetkých tých, ktorí vstúpili do nového kráľovstva, ktorí sú kňazmi, majú manželský vzťah s Bohom, on už nie je pánom, zákonodarcom, katom, ale je tým, kto bezvýhradne miluje človeka a človek sa cíti byť zapojený, ako nevesta so ženíchom, do tejto lásky.

Mágovia sa teraz vracajú *inou* cestou, už nie tou predchádzajúcou, objavili nové svetlo a teraz pre nich začína úplne nový vzťah s Bohom, so sebou samými a so svojimi bratmi.

Posolstvo pre nás je nechať sa viesť touto hviezdou, potom bude mať príbeh nášho života zmysel.